

Димитър Бежански

Какво, Швейцария ли?!

Абе, какво ни надуват главите с тия швейцарци! Нали ходих и ги видех! Загубен народ! Ние бяхме ансамбъл, нали така. Аз свирим на дудук. Аз свирим на дудук, а швейцарците ми ръкоплескат като че ли на кой знае какво свирим! Бе аз на флигорна не съм ръкоплескал така, както те ръкоплескаха на моя дудук!

Иначе – верно – направено, нагласено насекъде. Влезнеш в клозета, отвориш вратата – цссът – пръсне дезодорант, затвориш вратата – пак цссът – пак пръсне. Бе като я фанах тая врата – цссът – напред, цссът – назад – напълних си половин бурканче. Не че ми требе, ама що па да пръска залудо! В банята – друг номер – насекъде фотоклетки. Туриш крак под душа – водата потече. Дръпнеш си крака – спира. Епа турих една джапанка отдолу и тече цела нощ! Сигурно съм им източил половин язовир на швейцарците! Що ми се фукат с тия фотоклетки!

А иначе – богати, мама им стара! Купи си швейцарчето нов хладилник и веднага изнася стария на тротоара – да го зима кой иска! Бе будала, що не го свалиш в мазето? Толкова ли си го нафрашкарал с буркани, та нема къде един хладилник да сместиш? Ние в нашия рейс таман осем сместихме – сичките такива, изфърлени, обаче по външен вид – се едно сега са изкарани от магазина!

Коли, мотори – същата работа! Кара, кара, и като не му харесва вече – закарва колата или мотора на един специален паркинг и – чао! Ако искаш – зимаш си мотор, зимаш си кола, регистрираш си ги на твое име и търкаляш! Обаче ония глупаци там – не – не зимат без мангизи от паркинга, а трошат пари за нови. Мислех да фукна два-три мотора в рейса, ама късно се сетих, вече го бехме натоварили с хладилниците.

И бачкат като невидели. Да им се чудиш на акъла! Абе къщата ти къща, колата ти кола, обзавеждане, това-онова, сичко ти наред – що се трепеш като грешен гявол, а не го удариш на живот?! Бе отпусни си душата, бе човек! Налюскай се един път като хората, сбий се с некого, изкарай една песен! Не, нема такова нещо! За десет дена в Швейцария що па не видех един пиян швейцарец! Един път само срещнах двама да се люшкат налево-надесно по тротоара, ей, викам си, най-последно, браво, обаче тия двамата като запяха „Волим те, цуро, шашаво те волим!“ и веднага разбрах, че не са баш швейцарци.

А па възпитани – направо лошо да ти стане!? Къде и да влезнеш: „Бонжур, мосю! Бонжур, мосю! Бонжур, мосю!“ За десет дена така се набонжурих, та ми стига за цел живот!

Абе, изобщо...

А тука като викнали: „Да стигнеме Швейцария, та да я стигнеме!“

Бе, ай сиктир, бе! Швейцария! Много важно! По мангизи да я стигнеме,
това да, това го разбирам! Обаче иначе... Мерси, мосю!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донев, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2995>]